

ЧЕРВЕНАТА ШАПЧИЦА

приказка

от ШАРЛ ПЕРО

ОБРАБОТКА – ЕЛЕНА ДИМИТРОВА

Имало едно време едно малко момиченце, толкова хубаво, че на света нямало по-хубаво от него. Майка му го обичала от все сърце, а баба му — още повече.

Добрата бабичка му изплела за рождения ден малка червена шапчица, която така му приличала, че навсякъде го наричали Червената шапчица.

Един ден майката, като пекла хляба, направила питка и казала на момиченцето:

— Върви да видиш как е баба ти, защото научих, че била болна! Занеси ѝ питка и напитка!

— Добре, мамо. Ще отида- отговорила Червената шапчица.

— И запомни, когато минаваш през гората, няма да разговаряш с непознати- предупредила я майка ѝ.

Червената шапчица взела кошничката, в която майка ѝ сложила питката и напитката. Веднага тръгнала да отиде при баба си, която живеела в друго село.

Неусетно, докато беряла цветя и си пеела, Червената шапчица навлязла дълбоко в гората. Изведнаж зад един храст изкочил Вълкът.

— Къде си тръгнала, Червена шапчице?- попитал той.

Горкото дете не знаело, че е опасно да се спира и да говори с вълк, затова му казало:

— Отивам да видя болната си баба и да ѝ занеса питка и напитка. Мама ѝ ги изпраща.

— А къде живее баба ти? — попитал Вълкът.

— О, баба живее много далече, като минеш гората, чак до трите високи дъба...В първата къща, накрая на съседното село.

— Така значи, болна била... — казал Вълкът. — И аз ще ида да я навестя! Искаш ли да си направим едно състезание? Аз ще мина по тази пътечка, а ти мини по другата! Да видим кой от двама ни ще стигне първи!

— Добре. Хайде! — съгласила се Червената шапчица и тръгнала.

Червената шапчица не знаела, че Вълкът я бил пратил по по-дългата пътечка. Вълкът побегнал с всички сили по другата, по-късата пътечка към къщата на бабата. Момиченцето продължавало да върви из гората, да бере лешници, да тича след пеперудките и да вие китки от цветя.

— Колко сте хубави!- казала Червената шапчица на две пеперудки, кацнали върху цветята.

Наблизо подскачало и зайче, което с любопитство наблюдавало как момиченцето се радва на красивата природа.

Вълкът бързо пристигнал до къщата на бабата и почукал:

— Чук-чук-чук!

— Кой е там? —попитала бабичката.

— Аз съм твоята внучка — казал Вълкът с преправен глас. — Нося ти питка и напитка. Мама ти ги изпраща.

— Ти ли си, Червена шапчице?

— Аз съм, бабо, аз съм! Отвори ми да вляза, че много ми тежи кошничката! — добавил Вълкът, отново с преправен глас.

— Ох, малко съм болна, Червена шапчице и не мога да стана от леглото. Дръпни връвчицата, резето само ще се вдигне - извикала бабичката, която лежала в леглото.

Вълкът дръпнал връвчицата и вратата се отворила. Скръ-ъ-ъц...

Той се хвърлил върху бабичката и я нагълтал цяла, защото от три дни нищо не бил ял. После затворил вратата и легнал в леглото на бабата да чака Червената шапчица, която след малко дошла изморена:

— Ох, че дълга беше тази пътечка, по която ме прати Вълкът. Най-после стигнах!

И момиченцето почукало на вратата:

— Чук-чук-чук!

— Кой е там? —попитал Вълкът.

Като чула дебелия глас на Вълка, Червената шапчица отначало се изплашила, но помислила, че баба ѝ е хремава, и отговорила:

— Твоята внучка, Червената шапчица. Нося ти питка и напитка. Мама ти ги изпраща. Моля те, бабо, отвори ми!

Вълкът ѝ извикал като се постарал гласът му да бъде малко по-тънък:

— Ох, малко съм болна, Червена шапчице и не мога да стана от леглото... Дръпни връвчицата, резето само ще се вдигне!

Червената шапчица дръпнала връвчицата и вратата се отворила. Скръ-ъ-ъц...

Като видял, че Червената шапчица влиза, Вълкът се скрил под юргана и ѝ казал:

— Остави питката и напитката там някъде и се приближи до мене, Червена шапчице.

Момиченцето се приближило до леглото, но много се зачудило, като видяло как изглеждала съблечена баба му, и казало:

— Бабо, защо ти са толкова големи ръцете?

— За да те прегръщам по-добре, внучето ми.

— Бабо, защо ти са толкова големи краката?

— За да тичам по-добре, детето ми.

— Бабо, защо ти са толкова големи ушите?

— За да чувам по-добре, детето ми.

— Бабо, защо ти са толкова големи очите?

— За да те виждам по-добре, детето ми.

— Бабо, защо ти са толкова големи зъбите?

— За да те изям!

При тези думи Вълкът се хвърлил върху Червената шапчица и нагълтал и нея. Като се наял добре, отново легнал в леглото, заспал и започнал силно да хърка.

Тогава край къщата минал един ловец.

— О , колко силно хърка бабичката! Чакай да видя дали не е болна!- казал си той и на свой ред почукал на вратата.

— Чук-чук-чук!

Но никой не му отговорил. Само хъркането продължавало.

— Госпожо, добре ли сте? - извикал пак Ловецът.

Като не получил отговор, Ловецът решил да отвори вратата.
Скръ-ъ-ъц!

Влязъл в стаята, доближил се до леглото и що да види! Вълкът спял в леглото на бабата и хъркал здраво! Ловецът веднага разбрал каква е работата.

— Ха, така! Пипнах ли те, негоднико — казал ловецът, — откога те търся!

Той щял да го гръмне, но се сетил, че Вълкът може само да е глътнал бабата и тя да е още жива, затова взел едни големи ножици и вместо да стреля, почнал да разпаря дебелия корем на Вълка, който продължавал да хърка. Рязнал само веднъж и Червената шапчица се подала. Като рязнал още два пъти, освободеното момиченце скочило на земята и извикало:

— О, колко страшно, колко тъмно беше в корема на Вълка!

След малко и бабичката се усмихнала. Тя била още жива, но едва дишала.

— Беше и много задушно в корема на Вълка - продумала Бабата.

— Радвам се, че сте живи и здрави - на свой ред рекъл Ловецът.

— Благодарим ти, Ловецо, че ни спаси – казала отново Бабата, като прегърнала внучката си.

Червената шапчица, Бабата и Ловецът решили да дадат на Вълка един добър урок. Когато той се събудил и видял край себе си толкова много хора, се изплашил. Какво от това, че бил Вълк?

Тогава Ловецът се обърнал към него:

— Слушай, Вълчо! Този път ти прощавам. Бягай оттука, докато не съм се ядосал повече. Добре, че Червената шапчица и баба й излязоха от корема ти цели-целенички. Иначе, не знам какво щеше да се случи с тебе!

Вълкът подвил опашка и навел виновно глава. Ловецът продължил:

— И не нападай хората, а иди да си вършиш работата...

Ловецът, Бабата и Червената шапчица пуснали Вълка на свобода. Да отиде далече, далече, през девет земи в десета. Да не напада хората, а да върши своята работа, за която го е създала Майката природа.

Край